JUHOS GÁBOR

NOIR YORK CITY
ROAD TO REDEMPTION

Publio

NOIR YORK CITY - ROAD TO REDEMPTION

(út a megváltás felé)

Juhos Gábor
Publio Kiadó
2015
Minden jog fenntartva!

Konzultáció / Lektor: Dankó Balázs János

AZ ÚJRAKEZDÉS

I. fejezet

Az ember ösztönösen vak. Egyrészt vakon születünk a mögöttes igazságokhoz, nem látjuk a miérteket, az összefüggéseket, a motivációkat, csak ha elértünk egy bizonyos fokú tapasztalatot vagy bölcsességet. Ha ez megvan, sokkal könnyebben tudunk különbséget tenni jó és rossz között. Ám ez még nem akadályozza meg a másik lehetőséget, ami szintén formáltatásunkból fakad; hogy az ösztöneink tesznek vakká. Amikor megérzésből vagy érzelemből cselekszünk, bár nem mondjuk ki, nem látjuk be, de lehunyt szemmel indulunk neki az ismeretlennek, kitárjuk a karunkat, belelépünk a szakadékba és csak reméljük, hogy valaki odalenn elkap. Ebből a vakságból is van gyógyulás. Sőt, a legtöbbek számára már az első olyan alkalomkor felnyílik a szemük, amikor rossz döntést hoztak meg puszta érzelmek alapján és súlyos következményekkel járnak. Én is így voltam ezzel. Vakon hoztam egy döntést, nem hallgatva az észérvekre, nem mérlegelve semmi egyebet és nem foglalkozva az esetleges következményekkel. Az ösztön, mintegy selyemfátyol a szemem előtt folyamatosan elhitette velem, hogy csak a legjobb kimenetelt lássam minden esetben, mondván, hogy másképp úgysem alakulhat, hiszen erre vágyok, ezt akarom tenni, ez a célom. És ezért a célért képes voltam a józanság minden gátját átszakítva kis híján a vesztembe rohanni.

Az Outcasts Motoros Klub jelöltjeként egy álmom válhatott valóra azzal, hogy felajánlottak egy feladatot, ami által teljes jogú tagja lehetek majd a szervezetnek. Tagja egy családnak, egy testvériségnek, aminek az alapjai kevésbé érdekeltek, mint maga az életforma és a külsőség. Ezért a célért pedig majdnem megöltem egy rendőrt, aki beépült a klubba. Vakon cselekedtem, csak a cél vezérelt, és ezért a vakságért nyolc és fél évet ültem. Ez idő alatt nem csak a társadalom által rám szabott büntetésemet töltöttem, hanem azt is, amit az élet mért rám és rákényszerültem, hogy minden nap újra és újra meglássam a hibákat a cselekedeteimben és a döntéseimben. Ez a fajta kárhozat pedig elég volt ahhoz, hogy új döntéseket hozzak, mérlegeljek, és alaposan átgondoljak mindent, amit innentől kezdve tenni fogok.

Most 2006. novembere van. Négy hónapja engedtek szabadon. A múlt súlya ugyanakkor továbbra is rabbilincsként nehezedik rám, folyamatos emlékeztetőként szolgálva a jövőt illetően. A cél nem változott, így a döntésem sem. Menekülhetnék, felejthetnék, kezdhetnék egy új életet, kereshetnék új célokat. De úgy döntöttem, hogy helyrehozok mindent és tudatosan fogok immár eljutni a célomig, hogy ne csak egy lázálomból való vágyat lássak magam előtt, hanem az utat is, amit be fogok járni ahhoz, hogy elérjem azt. Legyen hát a most következő történet egyben egy tanulság és egy alaptétel is mindazok számára, akik csatlakoznak a célomhoz és segítenek a megvalósulásában, hogy mind tisztában legyenek a múlttal, ami a jelent formálta, hogy a jövőt együtt építhessük.

Mikor visszakaptam egy zsákban a ruháimat, úgy éreztem, hogy egyúttal egy új kezdetet is magamra öltök, noha ezek azok a nyolc évvel ezelőtti darabok voltak, amikben elkaptak. És ahogy elnéztem, nem különösebben foglalkoztak a tisztítással és a javítással. A pólóm ugyanolyan koszos és vérfoltos volt, mint akkor, a nadrágom rongyos, ahogy a cipőm is. A többivel nem is törődtem, elég meleg volt állítólag odakint ahhoz, hogy ne öltözzek be teljesen. Másfelől, tudat alatt nyilván még nem álltam készen egy ilyen direkt szembesítéssel a múlttal, amit a mellényem jelentett volna.

El akartam volna sütni egy poént kilépéskor, de valahogy a humorom se volt a régi. Kedvem sem volt hozzá. Ez nem egy film, amikor jókedvűen kisétálsz a pokolból és két félmeztelen lány vár téged hideg sörrel és a világ összes masszázsolajával. Ez a hely vagy megöli az ember lelkét, vagy konzerválja azt. Ahogy te magad rabbá válsz a betontömbök között, úgy lesz az életed és a személyiséged is elzárva és csak a legalapvetőbb dolgokat mutathatod ki ahhoz, hogy túléld az egészet.

Szóval csak némán kikullogtam a brooklyni MDC kapuin, készen arra, hogy összeszedjem az életem megmaradt darabkáit. Az első - és egyben legmeglepőbb - ott várt rám a parkolóban: Travis. Némán támasztotta a kocsiját, de amint meglátott sietve elindult felém. Bár derengett, hogy kértem, ne látogasson és ezt be is tartotta, ahogy megláttam, hirtelen rájöttem, hogy mennyire hiányzott a bátyám. A tudat, hogy nem vagyok teljesen egyedül és elfelejtve, könnyeket csalt a szemembe.

- Szevasz öcskös! - ölelt át Travis egyből - Már hiányoztál!

- Honnan tudtad, hogy ma engednek ki?

- Számolni azért még tudok. És különben sem tudtam volna elfelejteni a tárgyalást, se a történteket.

- Ez rendes tőled. - vigyorogtam rá zavaromban.

- Na, azért nehogy elbőgd itt magad nekem. Főleg, hogy látom, növesztettél végre valami emberi búrát magadnak.

Nyilván a szakállamra célzott. Valamiért tiszteletet parancsolóbbnak tűnt odabenn, és mivel bizonyos időközönként kötelező volt a haj levágása, nem akartam úgy kinézni, mint egy tizenéves kisgyerek.

- Még mindig megvan ez az ócskaság? - mutattam a kocsira.

- Ha arra célzol, nem Roland miatt nem adtam el, egyszerűen jó ha van. Tényleg, ő itt van? Vagy valaki a klubból? Mesélj valamit.

- Mesélek mindent, csak menjünk előbb el innen.

- Jól van. Szállj be.

Beraktam hátulra azt a kevés csomagom, ami volt, majd beültem a kocsiba. Bármennyire is régi volt, az ülése most kényelmesebbnek hatott mint bármi, amit valaha éreztem. A hideg és kemény börtön után ez az öreg autó kész luxus volt nekem.

- Hova megyünk? - kérdeztem.

- Hát, úgy gondoltam, rád férne egy kiadós amerikai kaja, úgyhogy elviszlek hamburgerezni.

- Mint a régi szép időkben, mi?

- Hát, ha nem figyelsz, akkor megint megdobállak az uborkával, úgyhogy ajánlom, hogy egyél majd meg mindent! - röhögött.

Igaz, nem volt olyan szar a börtönkoszt, mint amilyen legendák terjengnek róla általánosságban, de ölni tudtam volna egy rendes burgerért. Menet közben berakott egy válogatás CD-t. Kész orgia volt a füleimnek végre valami normális rockzenét is hallani. Bár néha lehetőségem volt zenét hallgatni a könyvtárban, a „kedves” fogva tartóim direkt pocsék zenéket szereztek be, hogy még véletlenül se élvezhessük azt. Most azonban kedvem lett volna ülve táncolni vagy legalább rázni a fejemet, de lehet, hogy akkor azon nyomban vissza is fordultunk volna.

Jó kedélyűen érkeztünk meg egy teljesen névtelen étkezőhöz, ahol valószínűleg lehetett kapni hamburgert. Legalábbis Travis elmondása szerint mindenképp és egész finomat ráadásul. Maga a hely nem volt kiemelkedő, de pont ezért tetszett. Semmi flancolás, ünnepség vagy kiemelt figyelem. Nem is ezekre van szükségem, hanem, hogy pont egy átlagos helyen egy átlagos kaját ehessek végre, hogy újra megízleljem az átlagos, de szabad életet. Ez volt a fontos.

- Szóval, mit tudsz a többiekről? - szegezte nekem Travis kapásból a kérdést.

- Te mit tudsz róluk? Én hamarabb estem ki a pikszisből.

- Miután téged elkaptak, elgurult a gyógyszerem és beolvastam mindenkinek. Se Terry, se Scott nem védtek meg téged, hazudtak még nekem is, hogy ott lettek volna. Mire visszaértem a klubba, ők már vígan sörözgettek.

- Ez nem lep meg. - feleltem.

Viszont úgy láttam, hogy ez a kijelentésem épp a bátyámat érte váratlanul. Lehet, talán azt gondolta, hogy még mindig naivan hiszek a régi klub rendíthetetlen és tiszta testvériségen alapuló eszméiben és talán a védelmembe fogom venni a többieket.

- Szóval utána nagy nehezen rá tudtam venni Roland-et, hogy máshol is lépjünk fel utána, mert nem akarom semmi módon elkötelezni magam a klub mellett.

- És azóta, hogy megy a zenélés?

- Már váltottam és egy másik bandában vagyok. Elég jól megy a sorunk, minden évben hívnak fellépni országszerte, sőt, már volt egy külföldi turnénk is tavaly. Roland-et lecsukták visszaesőként és nem tudom mennyire tudod, de felszámolták a klubot is. Ezek szerint nem hozzád rakták be őket?

- Csak keveset tudok, de annyit hallottam, hogy Derrick a Rikers-ben pihen és vannak, akiket nem kaptak el vagy már kint vannak.

- Ennyit az igazságosságról…

- Na igen.

Közben meghozták a hamburgeremet. Valami mennyei érzés volt az első harapás, ahogy a régi ismerős ízek újra életre keltek a számban. Mindenféle nyálas perverzió nélkül mondhatom, hogy elképesztően jó érzés volt ez az egyszerű dolog. Travis-nek is feltűnt, hogy jobban örülök ennek a gyorskajának, mint egy gyerek az új biciklijének.

- Mellesleg, örülök neked, hogy bejött az élet. Most is turnéztok? - kérdeztem teli szájjal.

- Ami azt illeti, pont jókor engedtek ki, mert holnap már nem tudtalak volna fogadni. Még ma este találkozunk a többiekkel és indulunk egy kanadai turnéra. És hogy tudd, Jenny-vel újra együtt vagyunk, ő is jön velem. - mondta büszkén.

Jó volt hallani, hogy Travis is megtalálta a számításait és felnőtt önmagához, akárcsak én. Igaz, hogy ezek szerint hamar el kell válnunk, de legalább most már végre tudunk egy normális testvérpárként viselkedni.

- Na és mi újság van Ashley-vel? - kérdezte - Nem beszéltem vele mióta otthagytam a klubot.

- Én sem. Nem jött be látogatni.

- Hogyhogy? Pedig azért beszéltem vele, hogy ha teheti, menjen be hozzád.

- Ezek szerint vagy nem tehette, vagy nem akarta. De mindegy is. Ennyi idő alatt már kihevertem.

Ami azért nem volt teljesen igaz, ha mélyen magamba néztem. Inkább elfogadtam a helyzetet, mivel

nem tudtam mást tenni. Hogy miért nem látogatott meg soha, azt egyedül ő tudja. Igaz, hogy Travisnek azt mondtam, hogy ő ne jöjjön, de azért a barátnőm jelenléte sokat javított volna a kedélyemen.

- És most mihez kezdesz majd? - faggatott tovább Travis.

- Hát kétlem, hogy az albérletem még mindig meglenne…

- Emiatt ne fájjon a fejed. - szakított félbe - Megkapod a régi lakást. - tette le a kulcsokat az asztalra - Én úgyis többet vagyok már úton, mint itthon, neked pedig most jól fog jönni. A cuccaidat már elhoztam a régi lakásodból és hogy tudj művelődni is, hagytam neked egy példányt a legújabb albumunkból! - nevetett.

- Ez igazán rendes tőled bratyó! - nevettem vele.

- Így praktikus ez mindenki számára.

A hamburger elfogyott és már a kólám is csak félig volt. Fene gondolta volna, hogy ekkora élmény lesz egy ilyen egyszerű ebédet elfogyasztani, hogy hamarabb bedolgozom, mint egy faaprító.

- Tehát akkor a lakás már megvan, - folytattam - következő lépés az lesz, hogy kiderítem, hol őrzik a nagyfater motorját. Nem fogom csak úgy veszni hagyni!

Ismét csak sikerült meglepnem a testvérem ezzel a kijelentésemmel. Lehet, hogy megkomolyodtunk, de hogy továbbra se ismertük egymást, az is biztos.

- Azt ne mondd, hogy folytatni akarod ezt a motoros őrületet! - komorodott el.

- Nem folytatni akarom. Elkezdeni. Úgy, ahogy mindig is terveztem, az én elképzeléseim szerint. Megalapítom a saját klubomat.

- Édes Istenem! - temette az arcát a kezeibe - Hát semmit nem tanultál?

- Dehogyisnem. Többet, mint hinnéd. - feleltem komolyan.

- Akkor miért akarsz visszatérni a posványba? Miért nem használod ki ezt a lehetőséget és kezdesz egy új életet?

- Mert akkor életem végéig az elszalasztott célom árnyékában kell majd élnem, tudván, hogy képes lettem volna rá, de meg se próbáltam. Így döntöttem és kész.

- Már megint ez a rohadt makacsságod!

- Figyelj, volt nyolc és fél évem arra, hogy ezt átgondoljam. És úgy döntöttem, hogy jóvá teszek mindent, amit lehet. Ami elvarratlan szál maradt, azt elintézem és a saját életemmel fogok majd foglalkozni. Nem leszek már többé olyan vak, mint régen. Ezt ígérem neked!

- Szóval jól értem, hogy vissza fogsz nyúlni a régi klubhoz is? Miért? Mitől lesz neked az jobb?

Nem feleltem egyből, hanem ráérősen megittam a maradék kólám. Óvatosan át kellett gondolni a szavaimat, nehogy még nagyobb hülyének nézzen.

- Tudod miért nem lesz soha hatékony az állami igazságszolgáltatás? Mert a saját szabályaikkal bástyázzák körbe magukat, amiket a bűnözők viszont gond nélkül átlépnek és figyelmen kívül hagynak. Így sosem fognak ténylegesen felülkerekedni.

- Tehát akkor most mit fogsz tenni ennek a bölcs gondolatnak a fényében?

- A legalapvetőbb szabályt fogom alkalmazni. Szemet szemért. Visszaadom nekik mindazt, amit nekem adtak és elveszem tőlük, amitől megfosztottak.

- Gondolom a módszer megint egy más kérdés.

- Azt még én sem tudom. Amit kikényszerítenek belőlem.

- Kikényszerítenek? - nézett rám hitetlenkedve.

- Akár hiszed, akár nem, szívesen leülnék egy sör mellett megbeszélni mindenkivel minden ellentétet, de ez nem az a világ.

- Hát, amibe most készülsz visszatérni, az biztos nem.

- Nézd, nem akarom, hogy újra az legyen, mint akkor volt, hogy nem értjük meg egymást. Nekem ez a célom, ez a vágyam. De most már csak egyedül rajtam fog múlni, hogy elérem-e. Ez hatalmas különbség. Ehhez viszont olyan dolgokat is meg kell tennem, amiket nem szívesen teszek, de muszáj lesz. Csak így indíthatok tiszta lappal.

Ekkor megcsörrent a telefonom. Csodáltam, hogy ennyi idő után még mindig működik. Legalább ezt nem hagyták lemerülni a börtönben, az utolsó nap már használatra készen kaptam vissza.

Max Casey volt az, a felügyelőtisztem. Nem beszéltem vele sokat a bemutatkozáson kívül, az utolsó egy hétben kezdett csak járni hozzám, hogy felkészítsen a kapukon túli életre. Gondolom, érdekelte, hogyan viselem a szabadságot.

- *Helló Clay, Max vagyok.* - szólt bele - *Csak tudni akartam, hogy minden rendben van-e?*

- Persze, semmi gond. Épp a bátyámmal ebédelek.

- *Na, ez remek! Jó ezt hallani. Figyelj, ha nem gond, ma este meglátogatnálak, hogy megbeszéljük a folytatást. Hol tudlak elérni?*

- A North Elliott Place 28-ban leszek. Negyedik emelet. A névtáblát megismered majd.

- *Rendben. Olyan hét óra után ott leszek.*

- Remek. Akkor majd beszélünk, csáó!

Nem igazán kellett tartanom az ilyen beszélgetésektől, jobbára csak figyelnem és helyeselnem kellett és megfogadni, hogy megfogadok minden tanácsot tőle. Úgyis rajtam múlik minden, Max pedig nyilván nem fogja leélni helyettem az életem az ő elképzelései szerint.

- Ki volt az? - kérdezte Travis.

- A felügyelőtisztem. Már hiányol, este beugrik hozzám.

- Azt jól is teszi!

Erre elmosolyodtam. Egy pillanatra, mintha megláttam volna a valódi okot a sok felháborodás és értetlenkedés mögött, amit törődésnek és féltésnek szokás hívni. Emiatt nem tudnék haragudni rá.

- Figyelj, jó kezekben vagyok, ne aggódj. Tudom mit csinálok és hidd el, én sem akarnék visszakerülni a sittre, pláne nem mások hülyesége miatt.

Nem felelt azonnal. Még fürkészően nézett rám, majd csak azután szólalt meg.

- Na jó, mivel tudom, hogy úgyse tudnálak meggyőzni, ezért ezt a részt kihagyom inkább. Viszont lassan induljunk, mert nekem is mennem kell tovább.

- Rendben. És kösz az ebédet, már nagyon hiányzott! - vigyorogtam.

Hazafelé továbbra is élveztem a jó zenét és az utazást. Elképzeltem, milyen lesz, ha újra a motoron ülhetek majd és nem az anyósülésen. Nem mintha lenne okom panaszra, így legalább nem nekem kellett figyelnem az útra.

A bejárathoz közeli mellékutcában álltunk meg.

- Ha nem baj, én most nem kísérlek fel. - mondta Travis.

- Ne aggódj, nagy fiú vagyok már, feltalálok. - vigyorogtam.

- Felszedem Jenny-t, aztán találkozónk van Pete-nél a basszerosunknál, ő meg Jerseyben lakik.

- Semmi gáz. Jó utat és jó szórakozást. Azért majd írj vagy hívj!

Ki akartam szállni, de megfogta a karom.

- Várj! - sóhajtott.

- Mi az?

Nem felelt, csak erősen lehunyta a szemét és még egyet sóhajtott. Ekkora drámát csak nem körítene ahhoz, hogy csótányok vannak a lakásban…

- A CD-nk mellé a tokba raktam pénzt. Négyszázötven dollár. Ötvenből vettem neked kaját meg cuccokat, amik kellhetnek.

- Kösz, de miért ilyen nehéz ezt elmondani?

- Mert az a pénz az örökség fele. Anyáról megkaptad az értesítőt?

Most már értem. Én is sóhajtottam egy fájdalmasat.

- Meg.

Az egyik legkínzóbb dolog volt a büntetésem alatt, amikor csak egy gyászlapot kaptam postán arról, hogy anyánk meghalt. Senki nem volt, hogy vigasztaljon, senki nem érzett együtt velem. Kimutatni meg hiba lett volna. Még egy indok, amiért nem fogok visszamenni a börtönbe.

- Nem volt sokkal több, de abból intéztem a temetést meg ilyesmit.

- Világos.

Egy darabig még némán ültünk egymás mellett. Talán ez volt a közös megemlékezés pillanata, de talán csak egy kellemetlen csend.

- Na, jól van Clay, megyek, gondolom be akarsz rendezkedni mielőtt jön az a felügyelő hozzád.

- Persze, kösz még egyszer mindent tesó! Rendes tőled.

- Aztán csak semmi balhé! Vigyázz magadra!

- Ne aggódj, ezúttal minden más lesz! - és becsuktam az ajtót.

Kivettem a csomagtartóból a cuccomat, majd felmentem a lakásba.

Furcsa érzés volt ennyi év után újra otthon lenni, azon a helyen, ahol felnőttem. Még szimbolikus is lehet a dolog, hogy ott kezdek új életet is, ahol valóban kezdődött számomra. Hiába az ismerős falak, kicsit mintha elveszettnek éreztem volna magam. Szerencsére a bútorok nagy többsége már le volt cserélve, most, hogy szó esett anyánkról, nem biztos, hogy ilyen dózisban akartam volna szembesülni az emlékekkel.

Mással viszont kénytelen voltam. Kivettem a zacskóból a mellényemet, amin ott díszelgett a „Jelölt" felirat felvarrva. Ugyan a klub emblémáját nem kaptam meg mellé, így is keserű szájízzel bámultam rá, mígnem elővettem egy kést és levágtam a feliratot róla. Szívem szerint elégetném, de társasházban nem túl előnyös ilyen rituális szertartásokat űzni, így csak megelégedtem a tudattal, hogy kidobtam a kukába, jelezvén, hogy innentől fogva saját magam alá vagyok csak rendelve, én döntök a sorsomról.

Nem sokkal később Max már csengetett is. Öltönyben, jólfésülten, mint mindig. Állítólag régebben nyomozó volt, de egy kis nyugalomra vágyott a sok hajtás után, így lett aztán felügyelőtiszt. Kész szerencse, mert eléggé megkedveltem és ha esetleg pont ő épült volna be a klubba én pedig megölöm… bár Zakk is szimpatikus volt, de vele nem beszéltem sokat. Ettől függetlenül bánom a történteket.

- Nem tartalak fel sokáig, csak gondoltam, felkereslek az első szabadnapodon, hogy hogyan viseled. - ült le Max a nappaliban.

- Köszi, elég jól. Most kezdtem kipakolni. Sört kérsz? Talán van a hűtőben… meglepődnék, ha Travis pont ezt nem vett volna nekem.

- Nem kérek, vezetek még.

Én azért felszisszentettem egyet magamnak, ha egyszer úgyis el vagyok halmozva a mai nap az élvezetekkel.

- Szóval, mi a terved a továbbiakban? - kérdezte - Miben tudok segíteni?

- Hát azt konkrétan nem tudom most. Annyi biztos, hogy lezárom a múltat és új fejezetet nyitok az életemben.

- Ezt jó hallani. És hogy tervezed?

- Jóvá teszek mindent, rendezek minden adósságot. Hosszú folyamat lesz, de a végeredmény miatt megéri.

Direkt ködösítettem. Ha ugyanazt és ugyanúgy elmondom amit Travis-nek, nem biztos, hogy túl jó fényt vetne rám és talán nem élvezhetném sokáig a szabad életet.

- Gondolom, keresel valami munkát és közben teszed meg ezeket a lépéseket.

- Igen, mindenképp. Pénz nélkül az ember tehetetlen és csak visszasüllyed.

Legalább az általános életbölcsességek a javamat szolgálták. Minél okosabbat mondok, annál kevésbé merül fel a gyanú. Valahol azért utáltam, hogy kapásból hazudok Max-nek, de megvannak a nyilvánvaló okai. Így döntöttem.

- Remek, örülök, hogy ilyen jól látod a dolgokat! - szólt elégedetten - Ha tudok valami lehetőséget, szólni fogok én is.

- Rendben. Viszont most kérnék valamit.

- Persze, mondjad.

- Ki tudnád nekem deríteni, hogy hol őrzik a motoromat? Tudod, családi örökség és nem szeretném, ha csak úgy elveszne.

- Megértem. Körbekérdezek, aztán felhívlak, ha tudok valamit. Most pedig hagylak is pihenni, gondolom izgalmas napod volt.

- Az igazi kalandok még csak most jönnek! - röhögtem - De igen, már a mai nap is nagyon jó volt.

- Ha előbb nem, egy hónap múlva biztosan találkozunk. Hívj bármikor, ha szükséged van valamire!

- Rendben, kösz.

Na igen, ha már korábban vakságról beszéltem, akkor ez a harmadik formája. Amikor az ember egy másikat vakít meg szellemileg. Nincs ebben semmi nemes vagy magasztos. Aljas trükkök és féligazságok romlott talajáról válogatunk magunknak gondolatokat, amikkel megmérgezzük azok elméjét, akikkel nem akarjuk láttatni a valóságot. A saját valóságunkat. Mentegetőzünk, ígérgetünk, miközben a cselszövés már rég elkezdődött és bár ők nem áldozatai a közelgő viharnak, de ugyanúgy kihat majd rájuk is.

Viszont most annyi előnnyel indulok a múlthoz képest, hogy ezt a vihart én fogom előidézni és irányítani.

II. fejezet

Visszarázódni a mindennapokba nem is volt olyan egyszerű, mint először hittem volna. Röhejes, de az ember sok idő elteltével hajlamos bizonyos dolgokat elfelejteni, mivel egy másik rendszerhez szokott hozzá. A teljes szabadság állapota magával hozta a teljes felelősség és önállóság szükségét is, holott a börtönben voltak dolgok, amiket mások elintéztek (és itt most nem személyekre gondolok). Úgy éreztem magam, mint amikor először hagytam el a családi fészket és kezdtem megállni a saját lábamon. Nem volt könnyű, de hajtott a vágy, hogy felnőtt lehessek. Most inkább szükséges kényszer volt, de mégsem várhattam meg, hogy az igénytelenség olyan foka üsse fel a fejét nálam, hogy azt már mások is észrevegyék.

Most egy másik cél hajtott előre, ami már sokkal nagyobb és komolyabb volt, mint az önállóság, noha valami módon mégis köthető hozzá. El kellett indulnom egy szálon afelé, hogy megalapítom a saját klubomat. Ehhez elsősorban emberekre lesz szükségem, akik sajnos nem jönnek csak úgy házhoz. Fel kell kutatnom hasonló gondolkodású és belevaló fickókat, hogy ne csak egy hóbortos lázálom legyen a tervem, hanem meg is valósuljon. Hiába saját elgondolás, mások segítsége mindenképpen kell.

Miután mérlegeltem és átgondoltam a teendőket, rájöttem, hogy az első és legfontosabb dolog az információszerzés. Felmérni a terepet, az utcák helyzetét, hogy mégis hányadán áll a társadalom azon része, ahova újfent tartozni kívánok. Az ember nem ugorhat kapásból fejest a vízbe, mert fennáll a veszélye, hogy a szervezete nem bírja ki a hirtelen változást. Ez nem volt másképp ezzel a közeggel sem. Ha nem nézek körbe, ha nem tájékozódom a bandákról, az ellentétekről és a kapcsolatokról, könnyen magamra maradhatok a nagy hirtelenségben. Ehhez pedig máris vissza kellett nyúlni a múltba.

Utam tehát a törvényen kívüliek és átlagemberek határmezsgyéjén egyensúlyozó információk királyához vezetett, az utcai élet keresztapjához, Joe-hoz a Trash bár tulajdonosához. Derrick előszeretettel használta ki ezt a kapcsolatát, hogy tudni lehessen, éppen honnan kell árut szerezni, vagy kit kell betalálni ahhoz, hogy nyomot is hagyjunk a bandák térképén. Persze, mindig azt érezte, hogy ezáltal lépéselőnyben van másokhoz képest, de én nem áltatom magam, hogy egyedül nekünk mondana el dolgokat. Ha pedig igen, akkor biztos, hogy más hozzá hasonló fickó is van még.

A tömegközlekedés kényelmetlenségei újfent emlékeztettek arra, hogy minél előbb vissza kell szerezni a motoromat, mert nemcsak, hogy módfelett antiszociálissá tesz már egyetlen út is, de miféle hitelem lenne, ha egy motoros klubot buszról leszállva akarnék megalapítani?

Késő délután értem oda, viszont hiába volt még világos, a hely már így is baljóslatúnak hatott. Nem tudom, hogy szándékos volt-e vagy sem, de olyan benyomást keltett már kívülről is, hogy ide csak az lépjen be, aki ismeri a járást és a vendégeket, különben nem látják szívesen. Erről a látszatról pedig még jobban gondoskodott a kidobó, aki mintha Johnny lett volna, aki a régi klubból szintén jelölt volt.

Odaérve már egyértelművé vált.

- Johnny! - léptem oda hozzá - Hát te?

- Clay? Te vagy az? Alig ismerlek meg! - csodálkozott - Mi van veled?

- Mint látod, kiengedtek végre. Tegnap szabadultam.

- Hát ennek őszintén örülök, tényleg.

- És veled mi van azóta? Megúsztad a begyűjtést?

- Persze. Nem sokkal azután kiléptem, hogy téged elkaptak. Ahogy beszéltek rólad és ahogy az egész szitut kezelték… undorító volt. Ráadásul Derrick és Terry egyre inkább át akarták formálni a klubot egy neonáci gyülekezetté, semmint rendes motoros klubbá. Én pedig nem erre vágytam.

Ekkor úgy tűnt, mintha magammal beszélgetnék, csak Johnny az okosabbik énem lenne. Ő nem vágtázott előre csukott szemmel, így látta, hogy mik a valódi szándékok.

- Mi járatban erre? - kérdezte - Kiereszted kicsit a gőzt?

- Egyrészt azt is, meg beszélni akarok Joe-val. Tudnom kell, hogy mi a helyzet.

- A klubbal kapcsolatban? Már rég felszámolták.

- Azt tudom, de… - hajoltam bizalmasan közel - …de egy sajátot akarok alapítani. Megtanultam a leckémet, úgyhogy új alapokra helyezve megszervezek mindent. Esetleg, ha érdekel a dolog, örülnék, ha velem tartanál.

Erre nem szólt semmit, csak kiegyenesedett és komor arccal nézett rám. Vártam a válaszát, de mintha nem akart volna megszólalni.

- Kösz, de nem. - bökte ki végül - Elég volt egyszer végigjátszanom ezt, nincs kedvem újra bizonytalanságban tengődni.

- Miről beszélsz? Tudod jól, hogy én nem vagyok olyan seggfej, mint Derrick. Ezt együtt csinálnánk, közösen. Nem talpnyalókat keresek, hanem barátokat. Testvéreket.

- Nem fog menni, Clay. Én már magam mögött hagytam ezt.

- És nem is érdekel többé?